

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku R. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
o wysokość emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt III AUa 78/15,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna R. C. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 kwietnia 2011 r. w sprawie o wysokość emerytury została odrzucona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r. (II UK 244/11). Postanowieniem z dnia 6 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku odrzucił skargę R.C. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2011 r. (III AUa 1838/10). Zażalenie skarżącego na to postanowienie oddalił Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 14 marca 2014 r. (II UZ 3/14). Postanowienie z dnia 6 listopada 2013 r. R. C. objął następnie skargą o wznowienie postępowania. Skarga została odrzucona postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 21 maja 2015 r. na podstawie art. 410 § 1 zdanie pierwsze w

związku z art. 399 § 1 i 2 k.p.c., ze wskazaniem, że wznowione może być tylko postępowanie zakończone wyrokiem, a gdy kończy je postanowienie, tylko na podstawie art. 401¹ k.p.c. Sąd Apelacyjny powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., II UO 1/12 (niepubl.), w którym uznano za niedopuszczalną taką wykładnię art. 399 k.p.c., według której możliwość wznowienia postępowania zachodzi w każdej sprawie, także zakończonej prawomocnym postanowieniem, które zostało wydane na podstawie aktu normatywnego, w stosunku do którego Trybunał Konstytucyjny nie orzekł o jego niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (poza postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy w postępowaniu nieprocesowym).

W zażaleniu pełnomocnik skarżącego zarzucił naruszenie art. 401¹ pkt 2 i 399 § 2 k.p.c. tj. „przepisów proceduralnych pozbawiających możliwości działania jego mandanta”, starając się wywieść – bez wskazania podstawy prawnej – nieważność postępowania z powodu nieuzupełnienia w terminie akt i utrzymywał, że „w związku z tym, że podstawą wznowienia postępowania jest art. 401¹ k.p.c., mimo wydania przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku orzeczenia formalnego czyli postanowienia, wniesienie zażalenia jest zasadne”. Utrzymywał, że Sąd Apelacyjny w Gdańsku zaskarżonym postanowieniem odrzucił jego skargę o wznowienie postępowania, nie dysponując kompletem akt, czego dowodem jest niezadowolnienie przez Sąd Najwyższy jego prośby z dnia 4 lutego 2014 r. o wykonanie kserokopii „tylko jednej sygn. akt III AUa 1836/13 dotyczącej zażalenia z dnia 22 lutego 2013 r. o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt VI U 1361/10 i wydanego wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 21 września 2010 r. z uzasadnieniem”. Na wezwanie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku Sąd Najwyższy przekazał „kserokopie konkretnych kart sprawy III AUa 1836/13 w dniu 12 marca 2014 r. W dniu 14 marca 2014 r. Sąd Najwyższy wydał w sprawie II UZ 3/14 postanowienie oddalające jego zażalenie, a Sąd Apelacyjny w Gdańsku w ślad za przekazanymi w dniu 11 marca 2014 r. aktami III AUa 1836/13 z zażaleniem R. C. przekazał w załączeniu pismo wnioskodawcy z dnia 12 marca 2014 r. w dniu 20 marca 2014 r., 6 dni po wydaniu postanowienia. Sąd Najwyższy otrzymał to pismo 2 kwietnia 2014 r., a postanowienie Sąd Najwyższy wydał w dniu 14 marca 2014 r.

tzn. nie posiadając tego dowodu z którego również wynika, że ubezpieczony nie otrzymał kserokopii i tym samym uniemożliwiono mu sprawdzenie czy Sąd Najwyższy tym razem otrzymał akta w komplecie. Jak wynika ze skorowidzu akt III AUa 1836/13 sporządzonego w Sądzie Okręgowym w dniu 31 października 2014 r., pismo ubezpieczonego Sąd Najwyższy otrzymał 18 dni po wydaniu postanowienia w dniu 14 marca 2014 r. sygn. akt II UZ 3/14, i tym samym uniemożliwiono ubezpieczonemu uzupełnienie akt oraz wgląd do akt”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zawiera zarzutów przeciwko zaskarżonemu postanowieniu. Skarżący nie odnosi się do podstaw i przesłanek jego podjęcia przy zastosowaniu art. 401¹ k.p.c. ani do przebiegu postępowania w tej sprawie, lecz w niejasnym wywodzie nawiązuje wyłącznie do postępowania przez Sądem Najwyższym, prowadzonego na skutek jego zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 listopada 2013 r. (III AUa 1836/13) w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem tego Sądu z dnia 21 kwietnia 2011 r.

Konieczna jest uwaga, że w tamtym postępowaniu Sąd Najwyższy, oddalając postanowieniem z dnia 14 marca 2014 r. zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 listopada 2013 r., uznał, że nie stanowią podstawy wznowienia nowe okoliczności faktyczne określone przez skarżącego jako „zatrzymanie przez Sąd Apelacyjny załączników do skargi kasacyjnej, przerobienia sygnatury akt VII U 3235/08 i późniejsze wykrycie niewysłania załączników do Sądu Najwyższego”.

Uwzględniając to oraz oczywistą sprzeczność zarzutu naruszenia art. 401¹ pkt 2 i 399 § 2 k.p.c. z podstawą faktyczną zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).